„Blij", antwoordde de vader scherp — „blij! Dat mijn eenige zoon zich vangen laat door het eerste het beste mooie gezichtje, een meisje dat hij twee weken kent! Mijn zoon — het eenige wat ik in de wereld heb!" Toen herkreeg zijn stem den ouden hartelijken toon en vervolgde hij: „mijn jongen, je hebt me overvallen. Ik weet dat het in de wereld zoo gaat, dat jongelui verliefd worden op mooie meisjes. Maar je bent er niet rijp voor. Zie er vanaf, blijf nog wat langer bij me; in een week ben je haar vergeten. Dit meisje kán je niet zóó noodig hebben als ik!"

„Ik zal haar niet vergeten, vader," zei hij rustig. „En zij zal mij niet vergeten."

Koel keek zijn vader hem aan. „Zooals je wilt. Alleen dit heb ik je te zeggen. — Je moet kiezen tusschen mij en dit meisje."

Verontwaardigd viel de jongen uit: „u bent onredelijk, vader. U hebt haar niet eens gezien."

„Redelijk of niet, ik blijf erbij."

„Meent u dat, vader? *Moet* ik kiezen?"

„Juist."

„Vader," smeekte hij.

„Het spijt me, mijn jongen."

„Kiezen tusschen u en —

„Kiezen, nu — dadelijk."

„O, u bent wreed!"

„Nu?"

„Maar. . . ."

„Nu."

„Dan kies ik." De jongen stikte half in zijn tranen. „Ik kies mijn meisje . . . . U bent u zelf niet, ik begrijp u niet. Geeft u dan niet om mij? Ik dacht dat ik een vader en een vriend had, maar ik zie dat ik me vergis.... Wel, ik heb gekozen."

„Goeden nacht", zei zijn vader koeltjes.

Nog even bleef de jongen aarzelend staan. Maar zijn vader zei niets meer. Toen liep hij de veranda uit, het bosch in en dwaalde er uren rond. Nadat zijn eerste woede voorbij was begon hij weer met zachtheid aan zijn vader te denken en begreep hij dat 't om hém was dat zijn vader zoo handelde; dat 't niet tegen *dit* meisje was, maar dat zijn vader tegen elk meisje zijn zou. Hij voelde langzamerhand een zeker medelijden met hem en onder 't naar huis terugloopen dacht hij: „Arme vader. Ik zal hem zeggen dat ik met hem op reis ga. Zij zal 't begrijpen en op mij wachten."

Toen hij terugkwam, doodmoe en zijn vader eenzaam op de plaats waar hij hem verlaten had zag zitten, zei hij:

„Vader, ik zal met u meegaan; maar vraag mij niet haar te vergeten."

Den volgenden morgen om half tien ging de vader al naar 't meisje toe. Waarom hij ging wist hij zelf niet. Misschien was nieuwsgierigheid de voornaamste reden. Hij maakte zich wijs dat 't voor zijn zoons bestwil was.

De ontmoeting ging vrijwel zooals hij zich die gedacht had. Hij vond haar bezig bloemen te plukken in een klein, vol geplant tuintje. Toen hij zag dat ze mooi was en in zekeren zin „bizonder", dat ze was zooals de jongen haar beschreven had, voelde hij zich eenigszins gegriefd. Toen zij het hoofd oprichtte en hem zag, kwam zij langzaam naar hem toe. „U bent zijn vader", zei ze dadelijk.

Hij boog toestemmend.

„Moet u hem bepaald hebben?" vroeg ze rustig.

Hij was te veel van zijn stuk gebracht door die vraag om niet te zeggen: „Wat bedoelt u?"

„Ik weet 't", zei ze. „U hebt hem lief — meer dan iemand in de wereld. En u wilt hem terug hebben. U . . . u gunt hem mij niet."

„Dat zegt u boudweg. Hij is mijn zoon, natuurlijk verlang ik wat 't beste is voor hém. Hij is heel jong, haast een jongen en hij is nog nooit verliefd geweest. Hij zal u gauw voor een ander mooi gezichtje vergeten. U en mijn zoon zijn wat overhaast geweest. Twee weken is werkelijk een bespottelijk korte tijd . . . ."

Plotseling bemerkte hij het nuttelooze, het banale zelfs van zijn woorden. Hij hield op. Haar oogen keken hem verwijtend aan.

„Is dit alles wel noodig? Wat gebeurd is, is gebeurd. Zeg mij de waarheid, moét u hem terug hebben?"

Na langen tijd vroeg hij: „moet u hem hebben?"

Haar oogen baadden in tranen: „O, 't is heel hard voor u; voor u . . . . en voor mij!"

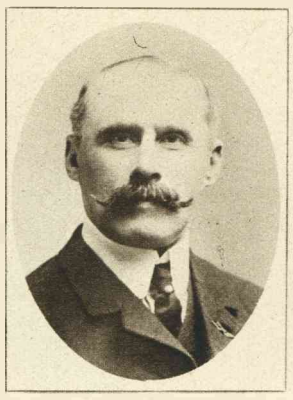
Dit was zijn antwoord: „Ik had niet gedacht dat iemand den jongen even lief kon hebben als ik."

Zij knikte. „Ik begrijp u. Zijn moeder —"

„Zij stierf bij zijn geboorte. Hij is al wat mij overbleef. Vanaf dat hij zes weken oud was bracht ik hem groot.

JHR. C. A. DE PESTERS †

JACQUES DEEN. †

MR. J. J. GEUNS. †

Op 73-jarigen leeftijd is te Zeist overleden de heer Jhr. C. A. DE PESTERS, mede-oprichter van de Bierbrouwerij „De Amstel". — Te Amsterdam is op ruim 60-jarigen leeftijd overleden de heer JACQUES DEEN, oud-lid van het bestuur van den Nederlandschen Journalistenkring, stichter van de „Deli-Courant". — Mr. J. J. GEUNS, oud-president van het gerechtshof te 's Hage, eerevoorzitter van het Spinozahuis, bestuurslid van de Vereeniging voor Wijsbegeerte, is te 's-Gravenhage overleden.

alles voor hem opofferende. Ik gaf om niets als om mijn baby. Hij groeide op met mij en ik bleef jong met hem. Ik kan hem niet afstaan — zelfs aan u niet."

„IN DE SCHOOL DES LEVENS".

Mevrouw Hesse, die met zoo'n enorm succes de titelrol vervulde in het bekende kluchtspel van A. Schmitz (rechts op de foto): „Weet je 't al van Schellevisch-Mie?", temidden van eenige vischvrouwen gefotografeerd op de Rotterdamsche vischmarkt, waar zij verleden week een bezoek heeft gebracht, teneinde weer eens nieuwe en frissche indrukken op te doen van het leven in deze wereld. — Zooals men weet, heeft het gezelschap Solser en Hesse met groot succes bovengenoemd kluchtspel gedurende de maand December opgevoerd in het Casino te Rotterdam. Op den laatsten avond der opvoeringen werd mevrouw Hesse door de Rotterdamsche vischvrouwen, van wie een deputatie ten tooneele verscheen, schitterend genuldigd. (*foto Wolf*).

Een onderdrukte snik ontsnapte haar. „En ik, wat moet er van mij worden?"

„Wat zijn twee weken, vergeleken bij 'n menschenleeftijd?"

„Maar u, die hem een menschenleeftijd gehad hebt, kunt u hem mij niet afstaan?"

„Ik kan niet."

„Wat verlangt u van mij?"

„Mijn zoon," antwoordde hij.

„Ik — kan hem — u niet — teruggeven."

Zenuwachtig liep hij even op en neer. Toen: „mijn zoon heeft beloofd met mij op reis te gaan."

Haar handen bewogen zich krampachtig en de bloemen die zij geplukt had vielen op den grond.

„Op reis — te gaan?"

„Ja, morgen."

Haar bevende lippen waren hem te machtig. „Ik zal fair zijn," zei hij zacht. „Hij heeft beloofd te gaan, maar u niet te vergeten."

Ineens lachte ze. „O!"

„Laat mij mijn zoon nog een jaar houden en dan — en dan — laat alles dan zijn beloop nemen."

„Goed, goed, neem hem voor een jaar — en dan — komt hij bij mij terug!" zei ze triomfantelijk.

Hij boog stijf voor haar. „Ik dank u voor uw consideratie. Adieu."

Hij liet haar tusschen haar bloemen, het hoofd gebogen en beschenen door een heldere zon. —

Nooit spraken vader en zoon over het laatste uur dat het meisje en de jongen samen doorbrachten. Den volgenden morgen verlieten zij het dorpje; maar de oogen van den jongen stonden droevig. Het was alsof zij elkander niets meer te zeggen hadden en uren brachten zij zwijgend in elkaars gezelschap door. De verhouding werd bijna ondraaglijk.

Op den dag van hun vertrek stonden ze op de kade, hun bagage om hen heen gestapeld. Om hen heen werd druk geloopen en gepraat. Maar die twee waren even eenzaam als in het Geldersche dorpje.

„Wel vader, nu gaan we op reis, overal heen."

Zijn vader keek hem aan, de oogen vol van een groote liefde.

Maar de jongen merkte het niet.

De oudere man raakte zacht zijn schouder aan: „mijn jongen — zei hij — „ga terug naar haar."

Verbaasd keerde de jongen zich naar hem. „Teruggaan, vader — naar het meisje?"

„Ja." Hij trachtte de vreugde van den jongen niet te zien.

„Maar — maar — u, vader?"

„Bekommer je niet om mij. Ga terug naar haar. Voor je bagage zal ik wel zorgen. Neen — neen — niet spreken; ik weet wat je zeggen wilt. Ga nu, mijn jongen, ik ga aan boord."

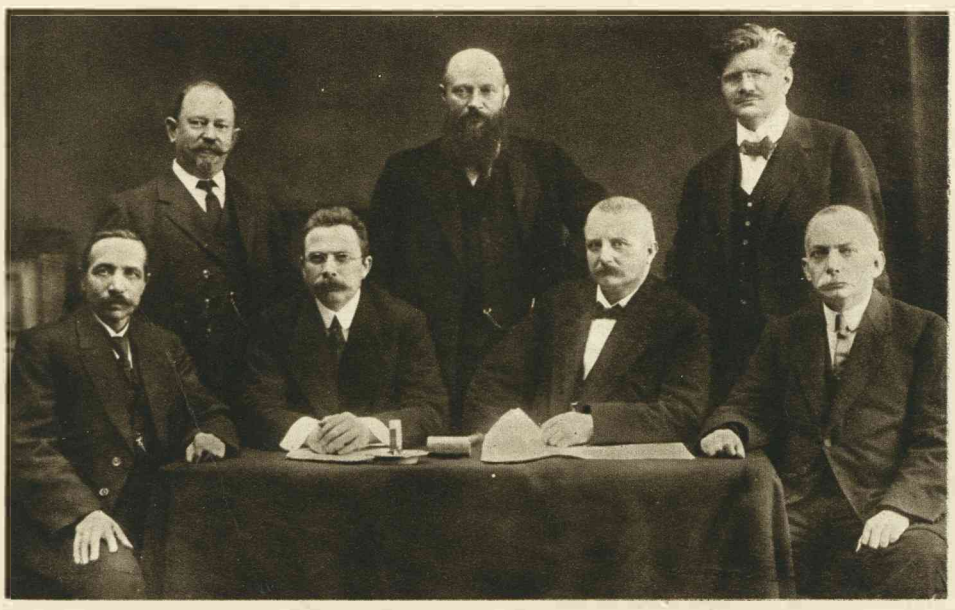
Liefdevol deed de jongen zijn armen om zijn vaders hals: „Arme, beste vader. Eens zult u ons *beiden* terugverlangen."

De oogen vol tranen ging hij de straat op.

Het Legaatje

door P. S.

Hij was een kunstliefhebber van 't zuiverste water, mijnheer Bartel. Een half uur lang, ja soms nog langer kon hij zich verdiepen in de beschouwing van een antiek bordje, een beeldje, en wanneer het lot wilde dat hij een schilderij, een Rembrandt bovenal, in 't oog kreeg, dan waren daarvan de gevolgen niet te overzien. Koud eten, ruzie met z'n vrouw, die toch al niet gemakkelijk was en nog vele andere onaangename dingen. En 't ellendigste van de geheele zaak was dat Bartel doorgaans niet meer kon doen dan kijken naar de begeerlijkheden, omdat de rente van het kapitaal, waarvan de goede Bartel met zijn vrouw moest rondkomen, het niet toeliet Rembrandts en dergelijke in te slaan. Ze leefden stil samen op een eenvoudig bovenhuisje, stonden

JUBILEUM NEDERL. VAKVERBOND.

1 Januari was het 10 jaar geleden dat het Nederl. Vakverbond werd opgericht. Deze organisatie, die thans bijna 100.000 leden omvat, heeft veel gedaan om de vakbeweging in Nederland in moderne banen te leiden. Onze foto geeft het bestuur. Staande, v.l.n.r.: N. van Hinte, J. v. Zutfen, E. Fimmen. Zittend, zelfde volgorde: P. Verdorst, J. v. d. Tempel, J. Oudegeest, H. J. Bruens. (*V.F.B.*)

UIT DE KRIJGSGEVANGENSCHAP ONTVLUCHT.

Een achttal Fransche soldaten, die, uit een Duitsch krijgsgevangenkamp ontvlucht, na vele avonturen en ontberingen, te Winterswijk de Hollandsche grens wisten te bereiken, waar zij door onzen fotograaf gekiekt werden. Het ligt in het voornemen der mannen, om over Engeland weder naar Frankrijk te vertrekken om zich weder bij het leger te voegen. (*V.F.B.*)